

«Ρεαλιστικό Θέατρο»

Έντονη ή κίνηση στην άρχη της καλοκαιριάτικης θεατρικής εποχής. Το χαρακτηριστικό της είναι διεικτική θέση ο' αυτήν και ο' άρκετο ποσοστό νέα στοιχεία, τόσο άπ' την πλευρά της έρμηνείας—ήθοποιόι, σκηνοθέτες, σκηνογράφοι, ένδυματολόγοι—όσο κ' άπ' τη συγγραφική πλευρά. Κι' αυτό είναι ένθαρυντικό, γιατί ήταν ένα διάστημα πού είχε παρατηρηθεί μιá στασιμότητα στην άνοδο καινοόργγιων στοιχείων, τόσο πού άναρωτιότανε κανένας τί θά γινόταν επί τέλους γι' αύριο. Γιατί άλλοίμονο στον όργανισμό εκείνο πού δέν κυκλοφορεί καινούριο αίμα μέσα του.

Άς έρθουμε τώρα σέ πιό συγκεκριμένη εξέταση: Τό «Ρεαλιστικό Θέατρο», μ' έπικεφαλής τόν κ. Βεάκη και γύρω του όλο νέους θεατρικούς παράγοντες, έδωσε δυό έργα. Άρχισε

μέ τό «Χρυσάφι» του Ό Νήλ κι' έπαιτα άνέβαιε τό «Σχολείο συζύγων» του Μολιέρου.

Η έκλογή του πρώτου στάθηκε άτυχη. Τό «Χρυσάφι» είναι τό λιγώτερο άντιπροσωπευτικό έργο του άμερικανού συγγραφέα, τόσο πού παραξενύεται κανένας πώς άνας γνήσιος άνθρωπος του Θεάτρου, όπως αυτός, μπόρεσε νά φτάσει σ' ένα τέτοιο άποτέλεσμα. Γιατί τό κομμάτι αυτό είναι άπόλυτα άντιθεατρικό στη μορφή του. Η δράση του είναι ύποτυπώδης. Άντί γιά εξέλιξη έχουμε άνιαρή περιστροφή γύρω άπ' τό ίδιο σημείο. Τρομαχτική στατικότητα, πού σου θυμίζει πρασινοκίτρινα νερά πού λιμνάζουνε. Μά κ' ή ούσία του δέν είναι πιώτερο αξιόλογη. Ό κεντρικός χαρακτήρας—ό καπενάνιος Μπάριλετ—πού είναι τό κύριο θέμα του έργου, είν'

ένας σερνάμενος στό χώμα σκούλικας, μέ μοναδικό του χαρακτηριστικό την πλεονεξία, ένας βάρβαρος γιομάτος δεισιδαιμονίες. Δέν έχει κανένα «μέγεθος», άποτέλεσμα, δέ δίνει ποτέ την αίσθηση της τραγικότητας στό θεατή ο' ανισόρροπος αυτός, έγωιστής, ο' ταπεινός φονηάς, παρ'ό μόνάχα τη γεύση της άηδίας και της άνίας. Ένα τέτοιο έργο πώς νά τό ζωντανέψεις πάνου στη σκηνή; Μόνάχα ν' άντιδράσεις μπορείς. Μά ή σκηνοθεσία του κ. Γιαννίσου δέν κατάφερε την αντίδραση τούτη στό βαρ'ό κι' άργό ρυθμό του, μέ τόν άκολούθησε. Αυτό στάθηκε τό γενικό κλίμα της έρμηνείας, πού τόνισε άκόμα περισσότερο τά έλαττώματα του έργου.

Άντίθετα, πετυχημένη στάθηκε ή έκλογή του δεύτερου έργου. Μού είναι ιδιαίτερα άγαπητό τό «Σχολείο συζύγων» του Μολιέρου γιά τις άπειρες χάρες του, πού δέν ξαίρεις ποιά νά τονίσεις περισσότερο. Την άριστοτεχνική θεατρική του μορφή—έχει σκηνές ύποδειγματικές, είναι θέατρο γνήσιο ίσα μέ τό βάθος του—τό προσοδευτικό του κήρυγμα γιά τη συμπεριφορά μιās κοινωνίας άντίκρου στη γυναίκα, γιά την ίσοτιμία της σέ βασικά θέματα, όπως στό γάμο—ας σκεφτούμε ποτέ έχει γραφτεί και μήπως δέν είναι έπίκαιρο γιά όρισμένες μορφές κοινωνικής ζωής και σήμερα;—Τό πηγαίο κέφι του στην άληθινή τούτη κωμωδία, πού τη θεμελιώνει ή σάτυρα των ήθών και των ανθρώπινων άδυναμιών, δημιουργώντας τό κωμικό σ' όλους τους τόνους, ως την ύπέριστα γελοιοποίηση του αλόγιστου κ' ύπερτροφικού έγωισμού, όλα τούτα τά προσόντα του ούσίας και μορφής σου δίνουν την άληθινή χαρά.

Στην έρμηνεία παρατηρήθηκε τούτο τό αξιοπρόσεχτο: Ένόητα πνεύματος πού έδενε τό γοργό και ζωηρό ρυθμό της σκηνοθεσίας του κ. Κοιζιά και την όλοφάνερη προσπάθειά του νά οδηγήσει την όλη παράσταση σέ άπόδοση μέ λιτά, έκφραστικά μέσα, δίχως νά κυλήσει σέ ύπερβολές, μέ τη σκηνογραφική αντίληψη του κ. Άνδρεοπούλου, πού τ' άνάλαφα σκηνικά του δείχνανε πώς κυριαρχούσε σ' αυτά τό ίδιο πνεύμα και δενόνταν μέ τη σκηνική έκφραση του ένδυματολόγου κ. Μιχαλοπούλου σ' άρμονική όμοιογένεια. Κ' ή παντομίμα πού παρεμβλήθηκε—χορογράφος ή κ. Μιλήση—συνταιριαζότανε μέ τό όλο αυ-

τό έρμηνευτικό πνεύμα. Άπό την παράσταση τούτη άπομείναμε άπό την πλευρά των ήθοποιών μέ την έντόπωση, πώς έχουμε δυό ιδιαίτερα έλπιδοφόρα νέα στοιχεία στό θεάτρο μας. Τις δεσποινίδες Μαίρη Λαλοπούλου και Ντίνα Σταθάτου.